

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. február 24.
(vasárnap)

Horváth Géza

MEGSZENTELT GYÜLEKEZET

Lekció: 1Korinthus 1,1-9

Alapige: 1Korinthus 1,1-2

Pál, Krisztus Jézusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Szószthénész, a testvér, az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, azoknak, akiket ő elhívott és saját pépévé tett; mindazokkal együtt, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét, az ő Uruk és a mi Urunk nevét bárhol segítségül hívják...

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, mennyei Atyánk Jézus Krisztusban, hálás szívvel köszönjük, hogy hajlékomba jöhettünk, szentid gyülekezetébe. Bárcsak nagy örömben és nagy örömmel tettük volna ezt, amely meglátszódik rajtunk, a lényünkön, ittlétünkön, hogy mi örvendünk, vigadunk benned és előtted annak a hatalmas szabadításnak, amit Jézus Krisztusban végeztél.

Áldunk téged az Ő haláláért és feltámadásáért. Áldunk téged azért, hogy meghalt a mi bűneinkért és feltámadott a mi megigazulásunkért. Köszönjük, hogy rajta keresztül, általa és benne szemlélsz bennünket, örökkévaló Istenünk. És ha nem így tennél és nem így lenne, akkor csak úgy jöhetnénk eléd, ahogy vagyunk. Köszönjük azt a nagy örömhírt, hogy nem úgy jöhetünk csak, ahogy vagyunk, hanem úgy, amivé tettünk kegyelemből, hit által, Jézus Krisztus érdeméért.

Szeretnénk minden szavát hangsúlyozni ennek az igazságnak, és szeretnénk, Urunk, ha érvényes lenne az életünkre nézve, hogy a valóságban is így tudnánk élni, járni szeretteink között, abban a közegben, ahova helyeztél bennünket. Így tudnánk járni a világban, hogy miközben a világban vagyunk, benned és általad élünk, mozgunk.

Kérünk, Urunk, szánj meg bennünket, mert te látod, hogy emberi voltunkban hogy jöttünk ide. Lehet, hogy sokak szívében nincs ott ez az öröm, ez a magasztalás most, mert lehet, hogy próbákban, vagy kísértésekben vannak, lehet, hogy nagy terheket hordoznak sokan, megoldatlan kérdéseket tárnak eléd. Ezért

MEGSZENTELT GYÜLEKEZET

---

könyörülj rajtunk, Urunk, hogy igaz legyen: lelkiképpen nagy örömben jöttünk, és köszönjük azt a nagy csodát, hogy a te templomod elválaszthatatlan a te szentjeid gyülekezetétől.

Köszönjük, hogy nemcsak templomba jövünk, hanem gyülekezetbe. Nemcsak hozzád jövünk, hanem egymással is találkozhatunk. Ó Urunk, áldd meg a mi összejövetelünket, hogy legyen az istentisztelet, előtted való hódolat, megállás, előtted való térdhajtás, megalázkodás.

Kérünk, hogy ebben a csöndben szólíts meg bennünket, és Szentlelked tegye igédet élővé közöttünk.

Ámen.

Igehirdetés

Bibliaolvasó vezérfonalunk szerint tegnap a korinthusbeliekhez írt levelet kezdtük olvasni, és néhány napon keresztül, ha Isten éltet és megtartja az életünket, ez lesz a lelki táplálékunk.

Szándékosan nem mondtam, hogy Pál apostolnak a korinthusbeliekhez írt levele, ahogy azt sokszor használjuk. Amikor olvasni kezdtem ezt a levelet, nem azon van a hangsúly, hogy ez Pál apostol levele, hanem látni fogjuk, hogy egyre inkább az az érzésünk lesz, hogy ez a Szentlélek Istennek a levele, és hogy a korinthusbeliekhez, csak azért mondjuk, hogy beazonosítsuk, és a Bibliából ki tudjuk keresni, mert azt kellene mondani, hogy a *Szentlélek Istennek nekünk szóló levele*. Hiszen Isten igéje örök. Elhull a virág, megszárad a fű, de Istenünk beszéde örökre megmarad.

Szép az a kifejezés: Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van. Pál apostol sem így használta: korinthusbeliekhez, hanem úgy írja, hogy Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van. Nem korinthusi gyülekezetéről beszél az apostol, hanem Isten gyülekezetéről, mert ez a gyülekezet nem Korinthus városáé, hanem Istené. És ez a gyülekezet úgy, ahogy van, kicsinyeitől kezdve a legöregebb emberig, az Istené.

Ez a nagy öröm és ez a nagy csoda, amit itt Pál apostol megfejt nekünk, hogy a gyülekezet akár Korinthusban van, akár Pasaréten, akár valahol Afrikában, de ha az Jézus Krisztus nevét hívja segítségül, akkor az a gyülekezet az Istené. Mi ennek a gyülekezetnek lehetünk a tagjai, amely az Istené. Nem emberé, nem földi szervezeté, nem valamilyen alapítványé, hanem az élő Istené azért, mert Ő ezt a gyülekezetet összegyűjtötte, elválasztotta, elhívta. Erre hivatkozik itt az apostol ebben a csodálatos megfogalmazásban: Az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, elhívott szenteknek mindazokkal együtt, akik az Úr Jézus Krisztus nevét segítségül hívják.

Majd látni fogjuk, hogy mi-minden volt ebben a gyülekezetben. Mi-minden történt ebben a gyülekezetben. Látni fogjuk, hogyan éltek itt némelyek ebben a gyülekezetben, meg ne rémüljünk, mert olyan képet fogunk látni, hogy talán ott lesz a szívünkben a kétség, hogy ez a gyülekezet csakugyan az Istené. Hiszen ebben a gyülekezetben voltak szakadások, pártoskodások, részrehajlások. Egyik a másikat bíróságra akarta és vitte is. Voltak perek. Sokszor erkölcsi

fertő volt. Nagyon laza lábakon állt az egyházfegyelem, a tanfegyelem és az életfegyelem is. Nem volt helyes úrvacsora képük, és nem volt helyes a feltámadás tudatuk sem. Nem tudták, hogyan kell viselkedni egy-egy vacsorán, ahol bálványáldozati húst vágtak.

Mielőtt megrémülnénk, hogy ilyen is van, Pál apostol leszögezi az első versben: Isten gyülekezetének. Leszögezi, hogy ez a gyülekezet így, ahogy van, Istené. El van választva, ki van hívva, meg van szentelve, és ezért Isten tulajdonba vett népe. Mivel ez ma is igaz, mi is mondhatjuk, hogy a mi gyülekezetünk is Istené. Mielőtt valaki megrémülne, és elkezdené ujjal mutogatni, hogy milyen a gyülekezet, milyen tagok is vannak benne, meg mi mindnyájan milyenek vagyunk, akár lelkipásztor, akár gyülekezeti tag, jó, ha tudjuk: ez az Istené. Isten kezében, Isten hatalmában és szeretetében van.

Röviden a korinthusi gyülekezetről, magáról, Korinthus városáról mondok néhány olyan dolgot, amely talán nem általános, nem köztudott. Pál apostol Efézus után itt töltötte a legtöbb idejét. Ahol az apostol megfordult, mindig drága idő volt, mert ott mindig voltak megtérések, újjászületések. Ott mindig alakult gyülekezet, és az Úr növelte a gyülekezetet az üdvözülők számával.

Pál apostol többször elment Korinthusba. Az első ottléte másfél esztendeig tartott. Tudjuk, és Pál maga mondja, hogy nagy félelem és rettegés között ment ebbe a városba. Isten megbiztatja: Ne félj, Pál, mert nekem sok népem van ebben a városban. Ebből is látszik, hogy Isten gyermeke nem ott van, ahol szívesen van, ahol szeret lenni, hanem ott van, ahova Isten helyezi, ahol Isten akarja látni.

Abban az időben volt egy fogalom, negatív töltéssel, és negatív tartalommal, amely elterjedt az akkori görög világban, mégpedig az: korinthusi módon élni. Ez azt jelentette: fesletten, züllötten, részegesen, paráznaságban élni. Azt mondták: ha volt olyan színdarab az akkori színházban, ahol korinthusi polgárokat kellett megjeleníteni, akkor mindig részeg embereket tettek be.

Korinthus felett egy sziklán állt Afrodité, a szerelem istennőjének temploma ezer papnővel. Ezek nagy ünnepeken lerajzoltak a városba a férfiak szórakoztatására. El lehet képzelni, micsoda erkölcsi fertőben élt ez a város. Pénz volt, mint a pelyva, gazdag kereskedőváros, kikötőváros. Már földrajzi helyzete is predestinálta azt az életszínvonalat, amit ők megvalósítottak.

Ezután Isten igéje elkezdi munkálkodni. Megtérnek emberek, és többek között — ami nagy csoda — a zsinagóga két vezetője is Jézus Krisztusé lett. Egy viszonylag nagy gyülekezet az ebből adódó sok problémával. De Pál apostol már a legelején megadja az alaphangot, ezért olvastam fel az első és második verset. Már ebben a két versben négy dolgot említ. Az egyik: Isten akaratából, a másik: elhívott, Ő is és a korinthusi gyülekezet is, a harmadik: meg vannak szentelve a Jézus Krisztusban, és a negyedik, amit úgy mondunk: *communio sanctorum*, szentek közössége mindazokkal együtt, akiket Isten elválasztott és elhívott magának. Ez a gyülekezet nincs egyedül, hanem Isten nagy, világra kiterjedő egyházának és gyülekezetének a része. A korinthusi gyülekezet az egyetemes egyháznak a része.

Ezek közül a négy dolog közül hármat érintőlegesen említek, a negyediket szeretném jobban kifejteni. Tudniillik azt, hogy a Krisztus Jézusban megszentelteknek.

- Az elsőt röviden: Isten akaratából.

Minden itt kezdődik. Azért kezdi Pál is így ezt a levelet. Isten akar valamit... Nem ott kezdődik a teremtés, hogy Isten akar valamit? Nem ott formálja az embert, hogy azt mondja: teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlóságunkra? Nem ott kezdődik az élet, hogy Isten akar valamit? Nem ott kezdődik a hívó élet is, hogy Isten akar valamit? A korinthusi gyülekezet élete nem ott kezdődött, hogy Isten akart valamit ezzel a néppel, ezzel a várossal, feslett emberekkel, elbukott nőekkel? Azokkal a férfiakkal, akiknek az istenük a pénz, a szex, a hajtás, istenük a bálványuk. Azt mondja Pál: igen, ott kezdődött, hogy Isten akart valamit, és amit Ő akar, azt véghez viszi, megcselekszi. „És nincs semmi gát, kegyelme mit ne törne át.” Isten akaratának nem lehet ellenállni, nem lehet kivédeni. „Ő megcselekszi végre velünk azt, ami jó. Ösvényünk erőssége te vagy, Mindenható” — mondja a 265. dicséretünk.

Azt mondja Pál apostol: Isten akaratából. Nem én akartam apostol lenni, nem én akartam misszionárius lenni, nem én akartam lelkigondozó lenni, nem én akartam utak vándora lenni, hanem Isten akarta. Én Isten akaratából vagyok, ami vagyok. Isten akaratából lettem, amivé lettem — azért, mert Istennek van jó, kedves és tökéletes akarata, és ezt érvényesítette az életemben. Boldog ember az, aki el tudja mondani: Isten akaratából.

A mai igében azt mondja Jézus Krisztus az övéinek: nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvelek, hogy elmenjete, gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon. Nem ti akartatok tanítványok lenni. Nem ti akartatok Jézus-követők lenni. Én akartam. — El tudod-e mondani, hogy ami vagy, az Isten akaratából vagy?

- A második: elhívott és elhívottak. Azt mondja Pál: elhívott apostol. Ismerjük az ő elhívását, amikor a damaszkuszi úton Jézus a mennyből közvetlenül megszólítja őt és elküldi, hogy legyen a pogányok apostola.

Ez a nagy apostol azt mondja a korinthusiaknak: ti is elhívottak vagytok. Nemcsak engem hívott el Isten, hanem titeket is elhívott. Lehet, hogy másképp, más formában, de ugyanarra. Mégpedig arra: legyünk szentek és szeretettek Őelőtte. Járjunk mi az Ő utáiban. Engem elhívott a damaszkuszi úton, titeket meg elhívott: lehet, hogy a zsinagógában, lehet, hogy egy felházban, lehet, hogy egy csendes szobában, ahol összejött néhány ember az ige hallgatására. Mennyei elhívásnak a részesei vagytok. A keresztyén embernek az a legnagyobb öröme, hogy el van hívva, hogy mennyei elhívásnak a részese, hogy a szent, hatalmas Isten megszólította, megragadta, elhívta és megszentelte. Elhívottak vagytok. Ez azt jelenti, hogy Őhöz tartoztok, az Övéi vagytok.

Az egyik dicséretünkben valljuk: „nem vagyunk mi magunkéi, de Jézus vére bére. Lelkünk-testünk Istenéi, az Ő tiszteletére.” Boldog ember, aki vallja: igen, elhívott engem is. Hívott szent hívással, én pedig hozzá mentem, mert odavonzott magához az én Uram, mint ahogy a mágnes a vasat magához vonzza.

- A harmadik, amit érintőlegesen mondok: mindazokkal együtt, akik segítségül hívják a mi Urunk Jézus Krisztus nevét. Ez azt jelenti számunkra, hogy Isten, amikor hív nemcsak magához hív bennünket, hanem egymáshoz is. Mindazokkal együtt, akik segítségül hívják bármely helyen. Ez azt jelenti, hogy Isten, amikor hív nemcsak önmagához hív, hanem egymáshoz is. Nemcsak önmagához köt, hanem egymáshoz is. „Egy nép és egy sereg az Ő gyülekezete. Egy nevet magasztal, egy cél vonja Őt, és egy terített asztal ad néki új erőt.”

A gyakorlatban ez azt jelenti: ne hogy úgy éljete, hogy egyedül vagytok csak, hogy csak ti vagytok az elhívás részesei. Mint gyülekezet ne csak úgy éljete, hogy más nem létezik rajtatok kívül, hanem úgy éljete, hogy vannak még, akik más helyen segítségül hívják az Úr Jézus Krisztus nevét.

- Beszéljünk többet arról, amit itt úgy mond az apostol: Krisztus Jézusban megszentelteknek. Sokan nem értik, mit is jelent: a szentek közössége.

Mint jelent a Bibliában, hogy valaki szent, vagy ahogy a Korinthusi levélben használja az apostol: a Krisztus Jézusban meg van szentelve.

Valaki azt mondta: az Apostoli hitvallásban két dolgot nem értek. Mondom: ne is mondd, az egyik biztos: a szentek egysége. Persze így volt. Most röviden arról, hogy mit jelent: szentek egysége a Bibliában.

Ha komolyan vesszük azt az ígét: a Krisztus Jézusban megszentelteknek, mindazokkal együtt, akik segítségül hívják az Úr nevét, a szentek egysége azt jelenti: a hívó ember Krisztusban van megszentelve. Ezért ez azt jelenti: nekem élő kapcsolat van Jézus Krisztussal. Nem azt, hogy egyik tag a másikkal, meg én azzal, akit soha életemben nem fogok látni, de ugyanazt vallja Jézusról, amit én. A szentek egysége ennél sokkal többet jelent. Mégpedig azt: én a szenttel, Jézus Krisztussal vagyok élő, szoros, örökké tartó, elválaszthatatlan kapcsolatban. — ezt mondja Isten ígéje.

Jézus Krisztusban van az én életem, mert megszentelt voltunk sehogy másképp nem képzelhető el. Csak Krisztusban vagyok igaz és szent, nem önmagamban. Csak Krisztusban vagyok megigazult, igazzá nyilvánított, és csak Krisztusban vagyok szent. Nem azért van megszentelt életem, mert jóra törekszem, hanem azért, mert Krisztusban vagyok.

Erről beszél Isten ígéje például a János 6,53-56-ban. Itt azt mondja Krisztus: „az én bennem marad, és én is őbenne.” Ez a kapcsolat Jézussal örök kapcsolat (Hóseás 2,18-19, 21-22): „Eljegyezlek téged magamnak örökre.” Ez a kapcsolat szoros: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők” — mondja Jézus (Jn 15). Az 1Kor 6,17-ben pedig azt mondja: Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek Ővele. Az Énekek Éneke 2,16-ban is ez a kapcsolat jelenik meg a hívó és Krisztus között, amikor azt olvassuk: „Szerelmesem enyém s én az övé vagyok.” Meg „Jézus engem megtalált, mindörökre hűn szeret. Tenni szent akaratát Lelke hív, tanít, vezet.”

A Biblia azt mondja: az elhívott, elválasztott embernek a szentsége, megszenteltetése befejezett tény. Nem olyan valami, amiért nekünk még valamit tenni kellene. Krisztus mindent megtett. Mi az én megszentelődésem? Honnan van, és hogyan van? Krisztusban. A Krisztusban megszentelteknek. Ha majd to-

vább olvassuk a korinthusi levelet, csodálkozni fogunk. Ezek meg vannak szentelve a Krisztus Jézusban? Igen, mert ezt mondja Isten.

Tisztában kell lennünk azzal a nagy reformátori igazsággal, hogy az én igazságom és megszenteltetésem nem önmagamban van, hanem Krisztusban, ami azt jelenti világosan és határozottan: nekem tulajdonított igazság és szentség. Nem én vagyok igaz, hanem Krisztus igazsága van nekem tulajdonítva. Nem én vagyok szent, hanem Krisztus szentsége van nekem tulajdonítva. Így mondja ezt nagyon szépen a hitvallásunk: nekem ajándékozta Krisztusnak valóságos igazságát és szentségét.

Ha valaki azt mondja: ja, ezt a Káté mondja? Nem a Káté mondja, hanem az 1Korinthus 1,30 mondja. Ez döntő ige. Isten tette Őt (Krisztust) nekünk megváltássá, igazsággá, megszentelődéssé. Ezért a korinthusi, a pasaréti gyülekezet, az a gyülekezet, ahol az Úr ott van, ahol Jézus Krisztus nevét segítségül hívják, az meg van szentelve. Megszentelődése, szentsége pedig befejezett tény.

Valaki így mondta: éppen ezért a gyülekezet szentsége a hívő ember szent állapota nem etikai értelemben értendő, hanem teokratikus értelemben. És igaz van. Az nem etikai értelemben értendő. Ezen sokszor megbotránkoznak a világ fiai. Azt mondják a hívőnek: ja, neked ezt nem szabad. Ők tudják, mit szabad és mit nem. Akik dolgoznak, tudják, miről beszélek. Elmondanak egy viccet, és azt mondják: neked ezt nem szabad hallanod. Sokszor azt várják, hogy a hívő ember legyen olyan szent, makulátlan, mint az angyalok. Ha nem olyan, mint az angyal, akkor vége, akkor azt mondják: te beszélsz?

Ez a hívőt elbizonytalanítja. Csakugyan, milyen az életem? Ha magamra nézek, hamar megcsüggedek. A ruhám be van szennyezve, megint koszos lett, nem tudtam ellenállni. És azt mondja: Jaj, Uram, már megint... — akkor kapaszkodj ebbe az ígébe: A Krisztus Jézusban megszentelteknek. Az Isten eldöntötte, véghez vitte, az Ő akaratából.

Valaki azt mondta: a szent élet azt jelenti, hogy Isten az Ő oldalára állít bennünket. Úgy, mint régen, amikor fociztunk. A két csapatkapitány elkezdte az embereket válogatni. A szentség ezt jelenti: az Isten eldöntötte, hogy engem hív, megszólít, és maga mellé állít. Jer, és kövess engem! És felkelvén követte Őt. Attól kezdve az ember tudja: ezért vagyok szent, mert az Isten a maga oldalára állított engem. Nem nézte azt, hogy milyen és ki vagyok. Mert Istennek hatalmában és jogában áll kiválasztani a világ nemtelenjeit, megvetettjeit, a lenézetteket, a kicsiket, a gyöngéket. Tetszett az Istennek. Miért engem választott? Mert tetszett neki.

Vedd tudomásul: meg vagy szentelve a Krisztus Jézusban.

És következik a kérdés: Miért mondja Isten más helyen: legyetek szentek! De nemcsak önmagában mondja ezt, hanem folytatja: azért, mert én szent vagyok.

Ezt úgy kell értenünk, hogy a kijelentés mindig megelőzi a felszólítást. Pál apostol is meg Péter apostol is foglalkozik azzal, hogy *ezért* szentek legyetek teljes életetekben. De a kijelentés: szentek vagytok, mindig megelőzi azt: szentté legyetek.

Itt nem arról van szó, hogy a megszentelődés útján nekem kell valamit tennem azért, hogy szentté legyek, mert már az vagyok. Ezt lefordítani úgy lehetne: szentek legyetek, mivel szentté lettetek. Máshol úgy mondja az apostol: éljete méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívottatok. Szentté lenni annyit jelent, hogy miután már a szent Istenhez tartozom, és Ő engem Jézus Krisztusban megszentelt, ezért én soha nem felejttem el, és hálából arra törekszem, hogy méltó legyek Őhöz.

Azt mondja Jézus Krisztus: Tanuljátok meg éntőlem, hogy én szelíd és alázatos vagyok. Ezért a szent ember, aki már szent a megváltás és a megigazítás jogán, ezért mit kér? Szeretnék lenni, mint Ő, alázatos és szelíd. Követni híven, mint Ő, Atyám parancsait. Nem azt jelenti, hogy tehetek ezért valamit, hanem azt jelenti: hagyhatom, hogy Isten az Ő igéje és Szentlelke által munkálkodjon az életemben. Nem tudok érte tenni: „hózzá mit sem tehetsz, Ő megtevé, váltságodat elvégezé”. — Hagyom, hogy Isten igéje és Szentlelke (Isten az Ő eszközeivel) dolgozzon az életemben. És azokat az eszközöket, amiket Isten nekem adott, használjam. Ilyenek: imádság, bűnbánat, megtérés.

Az Újszövetségben a megtérés a megszentelődés szinonimája. A bűnbánat is azt jelenti, mert a bűnbánat annyi, mint megtérni. Ezért azt mondja Pál a korinthusiaknak: miután az Isten megtérített benneteket, szentté tett benneteket, ezért forduljatok el ti is e jelenvaló világ kísértéseitől. Ez az életprogram, amit így mond a Káténk: az óember levetkezése, az új ember megelevenítése. Nem tehetünk semmit, hogy magunktól legyünk szentek. Pál apostol azt mondja a Róm 6,11-ben: úgy tekintsétek magatokat, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által.

A hívó ember így mehet előre, amelybe Isten helyezi, mint státuszba, így növekedhet. Úgy tekintem magam, mint akiért Jézus meghalt és feltámadt. Meghaltam a bűnnek, ahogy Pál apostol használja: élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Vele együtt megfeszítettem, amely életet most testben élem, az Isten Fiában való hitben élem. Élünk az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Szentté lenni azt jelenti: élj úgy, hogy te az Isten népe vagy.

Legyünk hálásak ezért a szabadításért, hogy Isten így tekint ránk: a Krisztus Jézusban megszentelteknek. A hétköznapi életünkben ezt ne felejtsük el. Kapcsolatainkban, beszédünkben, cselekedeteinkben ne felejtsük el, hogy én az Úr vagyok. Kiterjesztette rám az Ő irgalmasságát, hatalmát, Jézus Krisztus vérében rejtve én igaz vagyok, tiszta és megszentelt.

Nemrég olvastam egy történetet. Valaki egy öreg hívó embernek panaszkodott, hogy az igéket elfelejti, belőle minden kihullik. Kimegy a templomból, és már csak kevés ideig van az agyában az ige. Az öregember a kezébe adott egy vesszőkosarat, ebbe a vesszőkosárba hozzá nekem vizet. Megy az ember, megmeríti, de mire odaér, már kifolyt belőle a víz. Próbálkozz, menjél, de megint kifolyik a víz. A fiú kétségbeesve mondja: megint kifolyt belőle a víz. Azt mondja az öregember: de milyen tiszta lett a kosár!

Valami ilyet jelent, hogy szentek legyetek. Uram, megint kifolyt a víz. Megint vétkeztem. Közben hallgatom az ígét, élek a szentség eszközeivel és tisz-

MEGSZENTELT GYÜLEKEZET

---

tul a „kosár”, amelyik az Úré, amelyik az Ő hatalmában van, és amelyik kedves neki, és amelyik „kosarat” szereti.

Mivel úrvacsora is van, megemlítem, amit a mi reformátor eleink vallottak: hogyan bizonyít meg bennünket Isten arról, hogy szentek vagyunk. A felelet: a keresztség és úrvacsora által. Az úrvacsora ennek a pecsétje, és ennek a bizonyítéka, hogy a Krisztus Jézusban megszentelteknek. Mindazokkal együtt, akik segítségül hívják az Úr nevét. — Ma így úrvacsorázzunk, mert az erről tesz bizonyosságot, hogy az Övé vagyok, mert elválasztott, elhívott, megszentelt, megigazított és meg is fog dicsőíteni.

Ez az Isten akarata: a ti szentté lételetek. Ami azt jelenti a hívó ember számára, hogy ebben a szentségben, amire Isten elhívott, és amit Jézus Krisztusban neked tulajdonított, abban állj meg, haladj előre örömmel, hálás étellel, bűnbánattal, megtéréssel.

Imádkozzunk!

Áldunk, Istenünk, a te szent akaratodért. Tudjuk, hogy a te akaratodból vannak mindenek.

Bocsásd meg, hogy sokszor általánosítani szeretünk, és nem tudjuk elmondani, vagy szégyelljük mondani, vagy nem fogjuk fel annak a nagyságát, hogy ezt személyesen is mondhatjuk: a te akaratodból vagyok én is. Ahogy Pál apostol vallotta: az Isten akaratából elhívott apostol. Nem ő kereste ezt a funkciót, beosztást, te nevezted ki. Nem azért, mert alkalmas volt erre, hanem mert alkalmassá tetted erre a feladatra.

Ó, Uram, bárcsak mi is ebben a boldog tudatban lennénk! Nem gőgös tudatban, de az ördög kísértéseiben megállva, és az egész életünkben erősséget tapasztalva mégis tudnánk vallani: én is elhívott, elválasztott és szent vagyok, mert Jézus Krisztus ezért mindent megtett, és ez a megszentelődés nekem tulajdonított szentség Jézus érdeméért.

Engedd, Urunk, hogy szentül járjunk ebben világban, mint akik hozzád tartozunk, és kérünk, hadd tudjunk rólad bizonyosságot tenni, hogy kívánatos legyen az életünk által a te személyed. Add, hogy rád tudjunk mutatni, és hozzád tudjunk hívni másokat.

Kérünk, szenteld meg életünket, mindennapunkat, gondolatainkat, beszédünket, nézésünket, hallásunkat. Tisztogass igéd és Lelked által bennünket, és végezd további munkádat.

Kezedbe tesszük életünket, szeretteinket, betegeinket, gyászolóinkat. Kezedbe tesszük, Urunk, népedet. Kérünk, viselj gondot rá, őrizd és legeltessed.

Köszönjük, Urunk, hogy oltalmadban lehetünk, hogy a terített úrasztala bizonyosság nekünk arra nézve, hogy bűneink meg vannak bocsátva, hogy üdvösségünk és megszentelődésünk befejezett tény.

Kérünk, táplálj minket az örök életre. Kérünk, hallgasd meg azt is, amit most csendes imádságban tárunk eléd.

Ámen.